

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

UNA AIXAFADA

Com ho realisat per en Salmerón, en la sessió del 29 de Novembre es lo que 's necessita, pera somoure a la conciencia pública y per alzar l'esperit republicà. Feya temps que no ressonavan en lo Parlament accents tan virils, tan severs y tan justificats. Feya temps que 'l país apartava la vista de aquell palençh, ahont sols se ventilan qüestions y conveniencies personals. ¿Qui escoltava la veu dels oradors monàrquichs, disputantse la possessió del poder, dintre de la ficció que han creat, per sostenirse y sostenir al mateix temps un règim artificial, cada dia més divorciat de la verdadera opinió pública?

L' ilustre diputat per Gracia, ab aquella frase es-cultural propia de la seva eloqüencia, va fer mes que un discurs notable; va realisar un acte importantísim. Ell s' encarregà d' enforzar fins a las entranyas de aquesta situació corrompuda, l'escapell del anatómich. La seva mà 's mostrà tan segura, com implacable.

De kábilas, no de partits polítichs, calificà als conglomerats fusionista y conservador, lligats no per la comunitat de ideas, sino pels estímuls y 'ls apetits del estómach; compostos, no de gent convenusada de la virtualitat de determinadas solucions, sino de sers que van y venen de un ranxo al altre, atrets per la farúm de l'olla; formats per grupos que tan aviat se posan d' acort, com s' hostilitisan, en l' eterna disputa per atrapar la millor tall da.

Ab gran acert patentisà que totas las crisis las resolte sempre, no 'l país segons las corrents variables de l' opinió, com hauria de succehir en una nació regida constitucionalment, sino 'l poder irresponsable, 'l poder que res deuria, ni podria fer sense 'l concurs dels seus ministres.

Tot está pervertit, tot capgirat. Homes de antecedents liberals; polítichs que havian contribuït a la gloriosa Revolució de Setembre ab l' idea de implantar un règim verdaderament democràtic, han acceptat la constitució doctrinaria del 76 dictada per en Cánovas y passan per l' existencia de un cos legislatiu, com lo Senat, que en la seva constitució paga tribut considerable al règim feudal.

Y per altra part homes d' antecedents reaccionaris, polítichs conservadors de tota la vida, no tenen inconvenient en admetre las reformas democráticas, empero ab lo partit prés de bastardejarlas, falsificarlas y desacreditarlas.

Ab gran rahó deya l' ilustre diputat per Gracia: «Lo règim imposit a la vida del Estat, no nasqué de las entranyas de la nació; nasqué de una sublevació abominable. Y com es forsa mantenirlo, perque mantenintlo afermáu vostre poder, y os otorguen ab lleugers rossaments, recíprocas alternativas, de aquí que tingan que falsejarho tot, de aquí que tot ho

corrompen, de aquí que en mitj de vostras eternas repugnancies, tinguen de ser los autors de aquest enviliment en que 's degrada l' ànima de la patria. Perque quan se posa per base del règim la manifestació de la opinió pública, y teniu que lograr a tota costa y a pesar de tot que triuñi la representació monàrquica de una ó altra bandera, no sols féu lo que a tota conciencia moral repugna, sino lo que porta 'l germen de tots los vicis y de todas las degradacions, a la vida del Estat.»

Al veures objecte de aquest judici tan penetrant y al mateix temps tan just, los diputats monàrquichs s' agitavan en los banchs, remorejavan, cridavan, alborotavan, com qui sent que li posan lo dit al bell mitj de la llaga.

Pero no acabà ab aixó la tasca del ilustre representant de la democracia republicana. Allà davant d' ell, sentint caurei las paraulas demunt del cap com gotas de plom fos, hi havia un apóstata del partit republicà, per qui 'l banch blau sembla haverse convertit en la dura banqueta del acusat. Allà estava 'l vicari de Castelar, lo célebre Sr. Abarzuza.

Y sense dirli en Salmerón:—«Aixó va pels que no contents ab abdicar de las sevas ideas de sempre, tenen xansas de mal gust contra 'ls amichs que 's mantenen fidels a las sevas creencias» parlà de aquells que diuhen que 'l seu honor no 'ls consent servir a la monarquia, mentres envian als seus amichs mes intims a prestar aquestes serveys.

«Y qui es lo que fa aixó—preguntava—que no tinga que infundir profunda repugnancia, aquella de que parlava Donoso Cortés tan gráficamente? ¿Cóm s' explica que pugan establirse dos morals: la una pels olimpichs personatjes, que per haver estat en las alturas del poder republicà no poden seguir aqueixa evolució, y l' altra pels seus inferiors, pels seus vicaris, los quals poden no tenir aqueixas condicions que l' honor demanda? Pero senyors diputats: ¿cóm es possible rendir tribut al honor, quan la virtut está posada en plet?»

Ayrat, pegant una manotada sobre 'l pupitre, 'l famós Abarzuza demaná que s' escribissen aquestas paraulas.

—Ab la meva sanch si es precis!—exclamà Salmerón.

Y apagant l' alborot en qu' estallà la majoria, continuà dihent:

«Llansar en tot cas la cara importa, que no 'l mirall. Jo no faig mes que consignar lo que 'ls fets imposan ab sa abrumadora realitat, y dich que jamay la conciencia pública podrà rendir semblant homenatge de honor, quan en lo fondo s' está pledejant qué es la virtut, perque la virtut es la devoeio a las ideas, la conseqüencia en la vida ab lo que s' ha ostentat y representat; que no 's té dret per haver agitad durant llustres entens al país, y abandonar després, com un bagatge inútil, alló per lo qual s' ha lluytat, y s' ha compromés als altres perque hi lluytessin.

Y pot creure ningú, podém creure nosaltres mateixos que oferint la direcció dels negocis del Estat en tals condicions als republicans conversos, s' ofereix

un exemple al país que pug aixeclarlo de la postració moral en que jau?»

Abarzuza quedava triturat als peus del atleta de la República. Ell mateix havia de confessar que no podia seure decorosament en lo banch dels ministres, ni en los escanys dels diputats, sense obtenir una satisfacció completa a las ofensas que acabavan de inferirseli.

La satisfacció li ha sigut negada. Nombrà padrins, y en lloch de servir per un desafío, millor haurian pogut servir per lo bateig de aquella criatura monàrquica.

Y avny seu encare en lo banch blau! Y tothom, fins los carlins, s' entretenen a revolcarlo!...

Salmerón hagué de retxassar impertinencies rate-rils de 'n Romero Robledo, que s' atreví a tirarli en cara que al any 72 havia sigut partidari de la independència de Cuba. Podia en Salmerón respondre que no tenia dret a escorcollar discursos vells, l' autor de aquell famós rétol: «Cayó para siempre la raza espúrea de los Borbones.» No vá ferho, perque certas cosas se fan per sí mateixas.

Havia de consignar si, y vá declararho ab gran valor que tancats tots los medis legals pera reintegrar a la nació en la seva soberania y en la moralitat perduda, s' apelaria als que siguessen necessaris per lo garrho.

Y aquella cáfila de personatjes, un dia conspiradors, fautors de pronunciaments y sedicions militars, alsantse dels banchs com si volguessen menjarse al orador republicà, l' omplian de insults y de amenasas, convertint lo santuari de las lleys, en alguna cosa pitjor que 'l meeting fá poch celebrat a Madrid, y del qual tan varen riures los monàrquichs, a causa dels alborots promoguts per alguns tipos assalariats, que sempre han de veure ells la palla en l' ull dels altres y may la viga en lo propi.

L' aixafada ha sigut de primera. Salmerón ha conseguit un gran triunfo, sembrant lo pánich en los enemichs de las ideas republicanas, obligantlos a saltar com energúmenos al escoltar la seva veu acusadora.

¿Gran exemple per tots los republicans!... ¿Qué 'n trayém d' estar dividits? ¿A qué conduheix perdre mesos y anys discutint si la República futura ha de tenir més ó menos graus d' autonomia per la provincia y l' municipi; ó si ha de venir de aquesta ó d' aquella manera, baix la direcció de aquest ó de aquell altre personatge?

Tot aixó es petit, migrat, extemporáneo. Lo que importa es combatre. Lo essencial es entaular una guerra sens quartel contra 'ls enemichs nostres, y autors al mateix temps de la degradació d' Espanya.

Ab alguns actes de tanta resonancia, com l' últimament realisat per l' ilustre diputat per Gracia, estém segurs que l' esperit públich reviuria, y que prompte tindriam al costat nostre l' inmensa majoria de la nació, pera fer tot lo que convingués al triunfo de las solucions republicanas.

P. K.

NOSTRES MINISTRES

Ara la premsa ens avisa ó la noticia se 'ns dona ha de pagar Barcelona al govern de la nació, vinticinch milions y pico de pessetas per terrenos que son seus, ni mes ni menos ja del temps de la picó.

Y es qu' han sentit los ministres dir que l' Africa es inmensa y que als Pirineus comensa anant seguint cap al Sur, y segons los seus informes han interpretat la cosa malament, com se suposa, y s' haurán dit de segur:

«Ja que 'ls riffenyos no 'ns pagan lo que pagarnes deurian ó si alguna cosa envían d' aquella indemnisió es sufrint moltes angúnias y passant la mar de penas, hem de veure si hi han cinquenas en algún altre cantó.»

Prenent, pues, la Geografia —no veyent que deya Espanya!— ab remoltíssima manya en eixa Africa han trohat un punt que 's diu Barcelona y s' han dit, creyentse duenyos: —«Que paguin aquests riffenyos lo que 'ls altres no han pagat.»

Pero hi ha que perdonarlos que no es fet ab cap malicia ni es un acte de injusticia lo que 'ls pobres han comés... ¡se creyan qu' eran al Africa!... mes precisa si aixó creuhen tractarlos tal com se deuen y després no darlos res.

AMOROSA.

O dijons, dia 13 del corrent venrà la llum l' *Almanach de l' Esquella de la Torratxa per 1895*.

To hom coneix lo crèdit de aquesta publicació, que cada any té mes éxit. Donchs l' *Almanach* pròxim á sortir á llum excedeix als seus antecessors en lo número de las firmas d' escriptors y artistas, y en la varietat y bondat dels seus treballs.

Quan lo vegin, estich convensut de que dirán que ja no 's pot fer mes.

Pero ¡y qué fa D. Emilio? ¿Qué no sent com tiran? Cada dia al Congrés lo passen per las baquetas: li reventan al seu estimat Abarzuza, y á n' ell l' aludeixen de una manera directa y per cert ben poch favorable.

Y no obstant, D. Emilio s' aguanta y 's resigna á tragar saliva.

¡Ell, l' home del parlament, l' home de la tribuna, l' home dels grans triunfos oratoris, no pot presentar-se á sincerar la seva inexplicable conducta: no trobará may del mon un argument per explicar que 's puga ser á la vegada carn y peix, foch y aygua, blanc y negre, monárquich y republicà.

Ja ho havém dit en altra ocasió: aspirava á la immortalitat, y ha hagut de contentarse sent ja en vida un *verdader mort*.

Atacar á n' en Salmeron, tatzantlo de filibustero, porque al any 72 pretenia (sense fixar plasso) l' emancipació de las colonias, constituheix una flagrant injusticia.

Perque molts dels que defensen la subjecció de las colonias, no las volen conservar per Espanya, sino per explotarlas en profit propi; per enviarhi amichs á enriquirse; per desacreditar la tutela de la mare Espanya.

En aquestas materias hi ha que distingir entre 'ls que com en Salmeron, parlan en nom dels principis, y 'ls que, com en Romero Robledo, no 's preocupan mes que dels postres de *guayaba*.

En Venturita, al contestar á n' en Junoy, va dir que l' ferse monárquich era qüestió d' *estética*.

Es á dir: ab els republicans no s' hi pot tractar: son pobres, menjan all-y-oli, portan la camisa bruta. Y com ell va entrar á palacio sortintne perfumat per tots los dias de la seva vida...

Res: hi ha que tractar á puntadas de peu als elec-

tors de la Barceloneta, qu' en las primeras Corts de la restauració exposavan la vida per treure'l diputat.

Dos dias després de aixó de l' *estética*, en Salmeron l' agafava pel clatell y l' rebregava.

Y l' endamá passat, fins en Mella, l' carlí Mella, se l' rifava.

Y ara ja no hi haurá ningú que no s' atreveixi á *tomarle el pelo*, com diuhen els castellans.

Será precis que D. Emilio torni á recullir al home de l' *estética*, y tancantlo dintre una capsa de guants, el desi á la calaixera ahont guarda las prendas mes delicadas.

Un parell de subjectes vestits de capellans y cantant llástimas, l' altre dia feyan esquitxar quartos á moltas personas qu' entravan á la iglesia de la Reparadora.

Ja ho saben donchs: si no volen ser enganyats, per lo que puga succehir, encare no vegin la sombra de una sotana, crèguinme á mi, tombin de cantonada.

Se 'ns replica consigné que no es cert que 'n Joan Martí (*Xich de la Barraqueta*) haja tingut—conforme afirmá l' famós *Diluvi*—la mes mínima intervenció en los treballs de alguns cacichs, proclamant al senyor Bujons, diputat provincial pel districte de Vilanova-Sant Feliu.

Consigné gustosos la noticia, no sols pel bon nom de un conseqüent correligionari, sino també per evidenciar una vegada mes lo cas que pot ferse dels atachs, de las afirmacions gratuites y de las sortidas de tó dels nets de D.ª *Salvadora*.

¡Ay de aquells á qui l' *Diluvi* deixa de atacar!

La qüestió de las murallas de Barcelona no s' ha resolt revocant una Real órdre, qual injusticia y falta d' equitat es flagrant, desde l' moment que 's reclaman de Barcelona 25 milions de pessetas, pels terrenos destinats á via pública á benefici exclusiu dels grans solars que l' govern se va vendre.

Lluny de reconeixer l' Estat la seva abusiva pretensió y retirar-la com devia, ha concedit á la ciutat la facultat de pledejar, gastant un dínal, per obtenir, al cap-de-vall, probablement una sentència desfavorable.

¿Y tot per qué? Perque hi ha de per mitj l' interés de un denunciante.

L' administració espanyola obta per quedar mes bé ab lo denunciante que ab la ciutat de Barcelona.

Se diu que si aquesta 's veyá condemnada á pagar los 25 milions de pessetas, al denunciante li correspondria de premi la suma de 800 mil duros.

A vint duros la carga, ab 800 mil duros se podrian adquirir 40.000 cargas d' oli.

Y ab 40.000 cargas d' oli ¿han calculat vostés si n' hi hauria per untar?

CARTAS DE FORA.—*Vilanova y Geltrú*.—A pesar de que l' home negre, quan vingué de Olesa á ferse cárrech de aquest remat espiritual, digué que seria l' pare y pastor de tots, ayuy quan algun pobre acut á demanarli socorro, respon sempre invariablement, que de necessitats ja n' té prou á casa seva, y aixó que ha pujat molts dels ingressos, com las cadiras dels funerals, y á mes de cultivar la vinya del Senyor, se dedica al ram de cereria sense pagar la contribució mes mínima.—Son molts los vilanovins que creuhen que quan l' home negre se 'n vaja de la vila, tocarán las campanas de la mateixa manera que varen tocar quan se 'n va anar de Olesa.

* * * *Miravet d' Ebro*.—L' ensotanat Caballé sempre que surt á un enterro ó á portar Nostramo, va cantant pels carrers ab una veu que sembla unas matracas. Son molts los que 's preguntan si aquests crits els fa de content perque hi ha feyna ó per cridar l' atenció de las ovelletas misticas que están ab ell en molt bonas relacions.—De tots modos esperém que la majordona de 'n Josepet dels Bous procurarà esbrinar l' assumpto, mentres nosaltres dihem á n' en Caballé:—«*Hay que comprimirse*».

¡POBRE VENTURETA!

¡Infelis!... ¡Cóm li deu doldre lo giravolt que ha donat! Alló ha sigut, ben mirat, lo que 's diu arribá y moldre. Entra ab tremolosos passos al govern, é incontinent al primer cop, moralment, ja li omplen de sauch los nassos.

¡Verge Santa! ¡Quin desfet! ¡quin cúmulo d' atrocitats! Semblava que 'ls diputats treballessin á preu fet.

Lo desgraciat Venturita prou s' alsava en só de guerra, entre 'ls pitos de la esquerra y 'ls esbufechs de la dreta.

En Salmeron, fet un brau pegava sense rendirse y l' obligava á arrupirse en un recó del banch blau.

¡Pobre Venturita!... L' home á la quenta 's figurava que l' salt que de doná acaba era una cosa de broma.

Ell deya: en aquesta part no m' expliquin res á mi: jo no hi fet mes que obehi las ordres de 'n Castelar.

Don Emilio 'm va dir: «Ves y agafa aquesta cartera.» Jo ho he fet á la carrera, y prou: ja no sé res mes.—

¿Vritat que vol molt salero surti ab tals ciris 'trencats? Tamanyas barbaritats no més las diu un Romero.

¡De la noche á la mañana virá en rodó secament, pura y exclusivament perque un altre home li mana!

¡Tenir la fresca osadia de di en la tribuna pública «¿Avants volia República? Donchs ara vull monarquia! Lo blanch s' ha tornat morat, lo dia s' ha fet de nit: don Emilio m' ho ha exigit, don Emilio m' ho ha ordenat...—

¡Vanitats de la carn flaca! ¡santa afició á la poltrona! ¡Ja ho veu, ja ho ven lo que dona lo girarse la casaca!

Pels republicans, s' ha fos la seva formalitat; pels monárquichs, ha quedat com un home sospitós, Ha dat la volta rodona en forma tan peregrina, que ni pot dur barretina ni sab posarse corona.

Quan un home surt de test d' un modo tan desgracia... ¡Deu l' hagi ben perdonat! no té remey, ja está lest.

En Salmeron ab dos mots l' ha despatxat. Ni que trasqui, ni que risqui ni que rasqui, no s' aixeca: ha fet á tots.

Lector: si á Madrid te 'n vas y rondant carrers y plassas per davant del govern passas, procura taparte l' nas. No prenguis com á brometa aixó que 't dich de bon cor; Al ministeri li ha un mort... ¡Es el pobre Venturita!

C. GUM.

LO DEL DIA

L' ALCALDE Y L' MINISTRE

AJA, senyor Salvador, sigui una mica enrahonat: ¿de quina manera podriam arreglarho aixó? Perque ja comprendrá vosté que no es decorós que jo me 'n torni á Barcelona ab la quia entre camas, obligat á dir als meus administrats:—«Germans meus: no 'ns queda més remey que afuixar la mosca.»

—¡Ja ho veig... ja ho veig!... pero ¿qué vol que fassi l' govern? Los terrenos valen 25 milions, l' Estat va molt curt de diners y, la veritat, no s' abandona aixis com aixis un tall tan gras, sobre tot quan ja casi bé s' té á la b ca

—Pero ¿qué dirán los barcelonins? ¿qué pensarán de la méva energia?... ¡Jo que 'm proposava convertirme en un Fivaller segón!...

—¿Vol que li dongui un consell?... ¡Pledejín!...

—¡Qué!... ¿Vosté s' hi avindria á deixarnos donar aquest pas?

—Si, home. ¿No veu que aixó en resúm no més será retar dar la fetxa del pago?... Perque 'ls tribunals, no ho dupti, fallarán á favor del govern...

—Bé: la qüestió es que jo puga tornar á Barcelona fent veure que hi conseguit alguna cosa...

—Ah! Pues aixis estém entesos: li concedeixo l' dret de promourens un plet... y además li concedeixo un' altra cosa...

—¿Qué? —Esperis. Ja ho veurá en la *Gaceta* de demá. Vull donarli una sorpresa.

L' ALCALDE Á BARCELONA

Telegrama de Madrid: «Qüestió 25 milions pessetas murallas arreglada provisio-nalment.

«Hi ficat pó al cos govern y ministre ha arriat velas veyent meva energia.

«Exigencia diners retirada per una temporadeta.

«Ministre, considerantse vensut, porta assumpto als tribunals.

«Allí acudirém nosaltres, pagant tants advocats com siguin necessaris y decidits á anar fins al *Supremo*.

«Per ara, donchs, podém cantar victoria. Després ja cantarém lo que correspondgui.»

LO TELEGRAFO

«Gobierno, encantado ante maravillosas circunstancias que adornan alcalde Barcelona, le ha concedido gran cruz de Isa-

•bel la Catòlica, para que pueda lucirla próximo Carnaval y •venideras procesiones Corpus.
 •Alcalde está contentísimo, porque nunca podía imaginarse •que viniendo á Madrid para asunto murallas, las cosas se com- •plicaran de tal modo que atrapara gran cruz.»

COMENTARIS DE LA PREMSA

Un diari: «Lo senyor Collaso ha obtingut una creu. ¿Qué •vol dir això? ¿que l'han crucificat?»

Un altre: «Creiam que l'arcalde havia anat á la cort per •motius de dignitat, y segons las senyas hi ha anat per assump- •tos de quincalleria.»

Un altre: «Si la memoria no 'ns es infiel, quan fa alguns me- •sos Zaragoza va tenir una qüestió ab lo govern sobre uns ter- •renos que l'Estat reclamava, al arcalde de la capital arago- •nesa no se li va donar cap creu.

Un altre: «Pero en cambi se li va donar la rahó en l' assump- •to dels terrenos. Y véyase lo uno por lo otro.»

L' ARCALDE Y BARCELONA

- Salut, Barcelona; ja torno á ser aquí de Madrid.
- ¿Cóm ha anat això?
- Magníficament. Lo govern suspén la reclamació.
- ¿Qué més?
- Ens autorisa per entaular totas las reivindicacions neces- sarias.
- ¿Qué més?
- Y per últim, me concedeix la creu d' Isabel la Católica.
- Perfectament. ¿Es á dir que ara tindré un plet ab l' Estat?
- Sí: es necessari que 'ns defensém.
- Donchs també es necessari que retraxiss aquesta creu des- seguida.
- ¿Per qué?
- Perque ab la del plet ja 'n tenim prou.

FANTÁSTICH.

ESTOCADAS SATÍRICAS

—Altre cop la real cotorra diu que al Congrés vol parlar pera defensá al ministre, qu' ell ab gust va colocar. Y per donarse importancia fent que parli d' ell lo mon, diu que vol picar la cresta fins al mateix Salmerón.
 —Dir que farà semblant cosa per mí es di un gran disbarat; puig avuy la real cotorra.... ja té'l bech tot escapat.

—Pera fé una serenata á un digne republicá los que remenan las peras lo permís varen negá. Y 'ls que una tal cosa privan, tot menjant lo dols turró, diu que no están per musicas per no dir... que tenen pó.
 —Aixó, nov, vol dir qu' encare, avuy, los republicans, sols fent una serenata espantan als governants.

—Sempre la Barceloneta son amor ha demostrat á la causa justa y noble de la santa Llibertat. Y si ella á tot un ministre forta estocada va dar á n' en Salmerón, en cambi, ab gust va felicitar.
 —Lo que la Barceloneta va fé', ab afany y afició, jo crech que havia de ferho tota la nostra nació.

FRANCISCO LLENAS.

N la comedia parlamentaria que fá temps vé representant- se, baix la direcció dels partits monárquichs succeheix lo mateix qu' en los teatros: hi ha claque y reventadors. Y no falta qui á un mateix temps es alabardero de la mo- narquia y reventador del país.

L' arquebisbe de Valencia ha prohibit baix pena d' excomunió la lectura del periódich: «La antorcha va- lentina.»

Enviém la més cordial enhorabona al periódich va- lenciá. Donan mes forsa á las fallas de la premsa las excomunións episcopals, que l' abono á las fallas dels arbres.

Diu un corresponsal de Lleyda al Correo catalá, que quan lo Duch de Solferino, vá entrar al local del Cir-

cul carlí, tots els socios van posarse drets, com mo- guls per un ressot.

¿Volen saber perque van posarse drets? Jo 'ls ho explicaré.

Com que 'l duch de Solferino es un personatge de tantas carniceras, tots los ocios van pensar instintiva- vament:—Si 'ns cau á sobre trobantnos asseguts, ens aixata.

Vels'hi aquí perque van posarse drets.

Segons noticias lo Sr. Abarzuza pensa cambiarse 'l nom.

Després de haver passat pel ministeri, ja no 's dirá Ventura, sino Desventura.

Al arcalde de Barcelona, Sr. Collaso, segons sembla se li concedirá una gran creu.

Y á Barcelona, es segur, que n' hi concediran un altra de molt mes grossa que la de l' Arcalde.

La del arcalde será la de Isabel la Católica. Y la de Barcelona consi- tirá en carregarli un mort de 25 mil- lions de pessetas, ó en embrancarla en un plet, qual resultat mira tothom ab verdadera escama.

Se prepara al Pi una gran funció de desagris per la consagració del bisbe pro estant Sr. Cabrera. Diu- hen que la cosa ha de durar tres días, y s' assegura que 's vessará tot, fins al extrém de organisarse una manifestació pública pels carrers.

Aixó á la iglesia del Pi.
 —¿Quins fruyts donan los Pins?
 Resposta:—Pinyas.
 Allá veurém.

En Mella ocupantse de D. Emilio:
 «No tinguéu por, no, que vingui al Congrés, lo batall de la campana que per ara está reduhit á to- car la marxa real ab sordina.»
 Ja ho veuen; al olimpich D. Emilio fins los carlins s' atreveixen á rifarse'!! ...

Sent ministre, es á dir menjant la gasófia de la mo- narquia, l' Abarzuza l' altre dia afirmava en lo Congrés que la qüestió de la forma de govern no es essen- cial.

Y está clar: per ell es una qüestió sustancial... ó mes ben dit encare: una qüestió sustanciosa.
 Si bé 'm sembla que 'l turró se li ha de indigestar.

A un ministre ABARSUSSAT
 Tú creyas que l' aliment sería molt excelent y tindria tots els gustos; mes jo crech que ab els disgustos se 't posará malament.

Després de tanta cosa ara resulta que 'n Venturita de D. Emilio, com á ministre no serveix. S' enfada y 's desenfada ab massa facilitat, com en la qüestió del desafio ab en Salmeron. Quan se li demanan expli- caciones sobre algún assumpto propi del seu ministeri, diu que l' ha d' estudiar. Y quan algú'l ataca y 's véu obligat á respondre de repent, rellisca, 's tambaleja, y á cada punt cau de bigotis.

Ja 'ls mateixos diputats de la majoría diuen:— Aquest home 'ns compromet.
 Y en Sagasta se 'l mira, y 's grata la galta, mur- murant:—Amigo, si que li feta bona.

La veritat es que 'l tal Abarzuza vá tenir barra pera donar lo salt endarrera; no obstant els salts endarre- ra resultan sempre salts mortals. Pero aquesta matei- xa barra li falta per tenirse dret.
 ¡Y cóm ha de aguantarse si al saltar se vá rompre l' espinada de la consequential!

Los republicans de Madrid tractavan d' obsequiar al Sr. Salmerón ab una serenata.

Lo gobernador havia donat ja 'l permís; pero des- prés vá retirar-lo, per calmar lo disgust del home del tupé y dels seus compinxos.

Vels'hi aquí 'ls graus de democracia que hem al- cansat: ni 'l dret ens queda ja de obsequiar ab una serenata á un diputat de la nació.

Pero de totas maneras mes encare que la serenata, val la prohibició gubern tiva, perque si l' acte hauria demostrat lo bon afecte dels correligionaris, envers en Salmerón, y aquest ningú pot posarlo en dupte, la prohibició demostra rezel, por, canguelo, en una pa- raula: un estat nerviós impossible.

De totas maneras l' efecte queda plenament lograt. Y avuy podém dir:

—Per seré en Salmerón; per nata la que han rebut els monárquichs.

CANTARS

Tinch la sogra qu' es molt grossa y sels á mí 'm sab molt gren,

perque 'ls cotxes del tranvia li fan pagar doble preu

J. DEL C. DE LLURO.

Vaig demanarte un petó y tú, en cambi, á mí, cent rals: no pot sé, han pujat els cambis quan baixin ja avisarás.

PAU CLARIANA.

Si algun dia vas á fra un tocino 'm comprarás perque 's menjí la carbassa que l' altre dia 'm vas dar:

P. GINÉ Y B. DE V.

Estima á una dona y 'n serás esclau, estiman á duas y de tú 'n serán.

UN A. VENDRELLENCH.

Las donas y las monedas tenen una gran semblansa puig n' hi ha que semblan d' or y resulta que son falsas.

ESCARBATÓ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Mos-ca-tell.
  2. ENDAVINALLA.—Espelma.
  3. GEROGLIFICH.—Los petits se fan grans y 'ls grans petits.
- Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Marnián y Badell, Sanch de Cargol, J. Mosca d' or y F. Deulofeu; n' han endavinadas 2, Un torrieta, Mariano Petito, Un Ll. Real, Joan Viladesuch y Un Carreter; y 1 no mes Esteban Vila, F. Martin y Esteve Codina.

ENDAVINALLAS

XARADA

Te vaig veure un tres-segona que surtías d' un carrer, y n' estavas molt bufona ab lo ret de tres-primer. Pero encare mes t' escau lo prima que 'l coll te volta; si tot tinguessis d' en Pau no 'm dirías poca-solta si 't miro com un baban!

ENRICH BAUSA.

TRENCA-CLASCAS

D. LLORENS ELEIBAR
 OÑA.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una sarsuela castellana.

F. M. GIOR.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal, nom de dona.—Segona: nom d' home.—Tercera: nom de dona.

F. ARERAP.

CONVERSA

—Hola, María ¿que fa molt temps que no has vist el senyor Espasa?

—L' vaig veure la senmana passada.

—¿Qué sabs á quin carrer viu?

—Sí: al qu' entre totx dos ara mateix hem dit.

F. DE P. BRUNET.

GEROGLIFICH

LOD

A

Jo Sol.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Sansot, J. Mosca d' Or, Juan Tallada, H. Vila M., Gerun- dio de las Sumas, Un Victoria de la Salvadora, Marnián y Badell, F. Deulofeu, J. C. Taberné, F. T., A. Talop, Pere, Carreras, Aluas (Un Sancelorí), Pítillo y C., V. M. Gabiñe, J. O. R., S. Nas F., Jo Sol, G. Pau y G. P. y T.—Lo que 'ns envian aquesta semana no 'm fa per casa.

Ciudadans Sanch de Cargol, Un campanista vell, Climent Piera, Un Vigatá de 70 anys, J. Ave ta, Un Fabricant de calendaris, J. Casano- vas, S. Lleonart, J. Staramsa, Anonet del Vi, y Cajarbojonejell.—In- sertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Barret de riallas: Las noticias han de ven' firmadas y per conducto del corresponsal que acrediti la identitat de la firma.—Un Guerritista: Calculi qu' es molt mes lo que rebém que no lo que neces- sitém: per lo tant no s' ex' ruyi de la demora.—Extremes: es molta veritat lo que diu; pero la composició no es un sonet: los versos 6 y 7 han de tenir la mateixa rima que 'ls 2 y 3.—Un micéfono etc.: Está bé: ho publicarém.—J. Bover Casellas: idem, idem.—C. M. C. (Premiá): L' assumpto es de caracte particular, y per lo tant no correspon á la indole del periódich.—A, Coll Baix Es fluix.—F. Llenas: Vá bé, y gra- cias.—Rat buf: Escursat podrá an rhi.—Pistacho: Está bé.—Amoro- sa: Ja haurá vist la contestació en lo present nú nero.

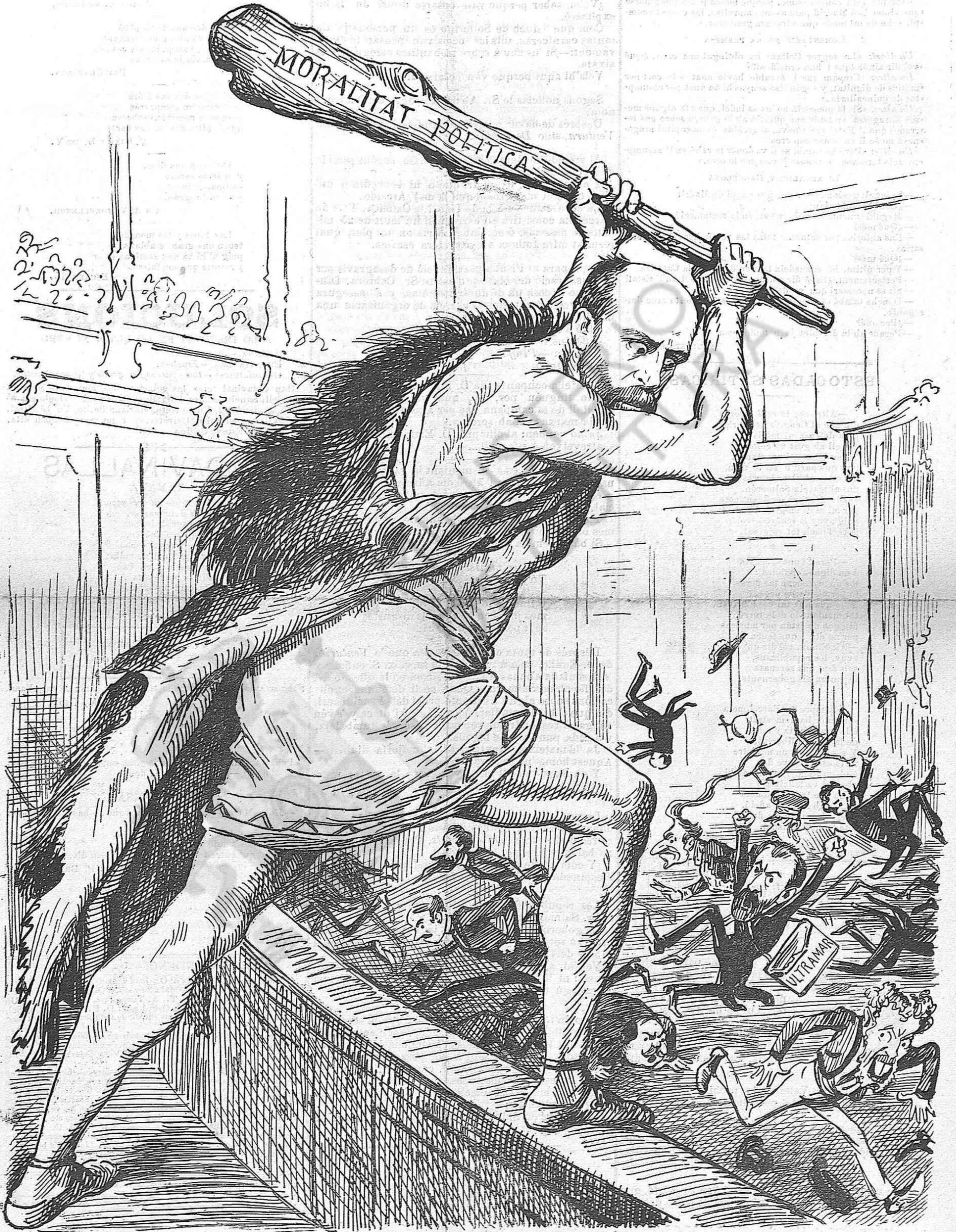
LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

algia boh abelaxia nstg al

SALMERÓN EN LO CONGRÉS

La gran aixafada del sigle.

